

Te a jegygyűrűddel fogtad ki ezt a halat?, állt meg mellettem a feleségem. A kezemre néztem. Csakugyan nem volt más rajta, mint a jegygyűrűm.

A köveket gyorsan a zsebembe csúsztattam, kimentem az udvarra. A kert végében kiszórtam őket a hóra. Suttogni kezdtek egymás közt, de nem értettem, hogy mit.

Képzelmű, gondoltam. Kevés volt az a félóra alvás az asztalon. Behívtak. Mutatták a halfejet a legnagyobb lábasban. Csendesen kiemelkedett a bugyogó paprikás vízből, a szája kinyílt, megszsz, zúgta a forró levessel. De mit is kértem, rándultam össze. Visszacsapódott a fedő.

Az ereszen megnyúltak a jégcsapok, aztán dárdaként belezuhantak a horpadt hóbuckákba. A szobai ablakból kibámultam az utcára. A távolban föltűntek az első ünneplőbe öltözött vendégek. Az egyik szomszéd épp most lépett ki a kapuján. Különös, hogy az ételszag nem jött be a konyháról. Itt lesz egész Bakonymérő, gondoltam. Itt valaha tengerpart volt, és a víz egy kis öblöt vájt magának. Az öböl vize sekély volt, a vízbe belegázolt egy kutya, és arra gondolt, hogy milyen jó lenne hallá változni. Hívta a rókát, az is belegázolt a vízbe, az is ugyanazt mondta. Akkor hívták a farkast. Az is egyetértett. És jött a medve. Kifogott egy halat, nem ette meg, nem osztotta szét. De jó lenne, mondta, és visszadobta áldozatát, de jó lenne, ha lenne ember, mondták kórusban. Ez volt az ember teremtése.

Elléptem az ablaktól. Bakonymérő létező város, itt valaha halak is éltek. Felhangzott a déli harangszó. Kopognak az utcai kapun.

Uri Asaf

KŐTEVE

Soha nem volt még ennyire kőszívű ez a város.
 Piszkos szűrkével elmaszatolt,
 oldalára elfekvő kőteve.
 Jeruzsálem,
 egyre sűrűsödnek az épülettüskék testeden,
 minden folt eltűnik, ami beépítetlen,
 minden vadvirág-forrás kiapad.
 Teveváros,
 még ismerem a megbúvó bugyrot hasad alatt,
 azon túl nem nézek sehova.
 Néha kíváncsiságom elhajt a városfalakig,
 ahol kábulásig tölt az izzó kő látványa,
 aztán hosszú hetekre bezárok újra,
 és várok tovább a nem létező villamosra.